LÆSERNE MENER

REGERINGEN MÅ HANDLE
Johanne Schmidt-Nielsen, MF, integrationsordfører, Enhedslisten:
Politiken skriver 22.8. om den nye rapport fra Institut for Menneskerettigheder (IFM), der påpeger behovet for et forbud mod børnetolke, samt en certificeringsordning og en formaliseret uddannelse af tolke. I Enhedslisten er vi helt enige.

Vi har i årevis sammen med bl.a. tolkeforsker Bente Jacobsen, der citeres i Politikens artikel, arbejdet for at forbedre forholdene på tolkeområdet ikke bare inden for sundhedsvæsenet, som IFM-rapporten behandler, men også hos politiet, hos udlændingemyndighederne, ved domstolene og i kommunerne, eftersom de samme store problemer med dårlig tolkning og dårligt uddannede tolke findes der.

Under finanslovsforhandlingerne i efteråret 2013 tog Enhedslisten tolkeområdet op som et højt prioriteret krav og foreslog certificeringsordning og tolkeuddannelse. Alt, hvad regeringen kunne gå med til, var et udvalg under Justitsministeriet, der skal »sikre adgang til tolkeydelser af højere kvalitet«. Udvalget forventes først at afslutte sit arbejde i slutningen af 2014, selv om det længe har stået klart, at tolkningen halter, og selv om der længe har ligget en stribe konkrete forslag til handling.

Jeg har på baggrund af Politikens artikel og rapporten fra IFM stillet skriftlige spørgsmål til sundhedsministeren, justitsministeren og integrationsministeren og forventer, at IFM-rapportens anbefalinger inddrages i arbejdet i det ministerielle udvalg. Regeringen er nødt til at handle på tolkeområdet. Kvaliteten af tolkningen i det offentlige udgør et problem for både patientsikkerhed og retssikkerhed.

GODT JEG IKKE BLEV LÆRER
Sofie Gade Billeskov, Fortevej 66, Risskov:
I disse dage priser jeg mig lykkelig for, at jeg ikke valgte at uddanne mig til lærer, for så ville jeg da føle mig 'snydt' i dag. Jeg har ellers ofte overvejet det, og det lå ligefor med forældre og bedsteforældre i hvervet. Jeg har også arbejdet som lærervikar ad flere omgange og har været glad for det.

Førhen var den fleksible arbejdstid en af de helt klare fordele ved at arbejde som lærer. Man kunne hente børnene tidligt, holde ferie med dem og så forberede sig om aftenen.

Bum, så kom reformen. Farvel fleksibilitet, og farvel »Hej hej, skat, mor eller far henter dig klokken tre«.

At være lærer var vel et af de mest eftertragtede job af netop denne grund. Det har været et enormt privilegium, som nogle måske først indser nu, hvor de er nødt til at hente deres børn på samme tid som bankassistenten eller alle mulige andre med helt almindelige gode jobs.

Havde lærerne bare vidst det fra begyndelsen, dengang de valgte uddannelsen. Det gjorde de bare ikke, og de var heller ikke med til at bestemme det. Godt, jeg ikke blev lærer.

SKINGRE PÅSTANDE
Finn Gunst, Fuglsang Allé 116, Brønshøj:
Ud over at Israel slynger bomber i læssevis ind over palæstinenserne, slynger den israelske ministerpræsident, Netanyahu, i disse dage skingert påstande ud om, at den palæstinensiske modstandsbevægelse er at sammenligne med Islamisk Stat.

Dette sker, for at vi skal glemme Den Internationale Straffedomstols grundlæggende charter, der siger, at en besættelsesmagt, der direkte eller indirekte overdrager områder, den holder besat, til dele af sin egen civilbefolkning, falder ind under domstolens definition på krigsforbrydelser.

Den israelske regerings hukommelse er manipulerende selektiv. Måtte verdenssamfundets hukommelse være lang og præcis, så Israels besættelsespolitik kan standses snarest muligt.

OVERDRIV ENDELIG
Poul Ferland, Islandsgade 27, Esbjerg:
I går hørte jeg det igen, dette stående svar på konstateringen af, at de arbejdsløse ikke er skyld i deres arbejdsløshed: »Jo, nogle er«.

For danskerne er skam saglige, nøgterne mennesker, der nuancerer deres synspunkter og pænt har lært, at man ikke må generalisere.

Sommetider må man nu forstørre holdninger som den ovennævnte enormt for virkelig at se, hvad de indeholder og betyder. Man må så at sige sætte dem under mikroskop.

Påstanden, at nogle er skyld i deres egen arbejdsløshed, svarer således (i mindre format) til denne replik på konstateringen, at den ene og større etniske gruppes folkemord på den anden, mindre, etniske gruppe er en uhyrlig ugerning: Ja, men nogle individer af den etniske minoritet var nu også nogle usympatiske personager.

Moralen er: Generaliser og overdriv endelig, når det 'nuancerede' synspunkt bærer en barbarisk løgn i sig.

LANDSDÆKKENDE LYKKE
Steen V. Skånstrøm, Krogholmgårdsvej 17,Vedbæk:
Som den første kommune i Danmark har Dragør Kommune fået foretaget en undersøgelse, der viser, at borgerne har en livstilfredshed på 7,6 på en skala fra 0 til 10. Hele rapporten 'Dragør lykkeregnskab 2013', der kan hentes på Institut for Lykkeforsknings hjemmeside, lykkeforskning.dk, er så berigende læsning, at man kan håbe, at den bliver pligtlæsning i alle landets kommuner.

Vigtigheden af rapporten fremgår af den kendsgerning, at der i de senere år i forbindelse med erhvervslivets jagt på større effektivitet og vækst er foretaget så mange videnskabelige undersøgelser, at vi med dem har fået et helt nyt fantastisk værktøj, der i kombination med 'Dragør-rapporten' kan gøre alle Danmarks kommuner lykkeligere.

Beviset er de hundredvis af kendte danske virksomheder og institutioner (bl.a. Folketinget, Københavns Kommune og Skat), hvor de ansatte efter at være blevet undervist i forudsætningerne for arbejdsglæde er blevet mere kreative, effektive, flittigere og har fået mindre sygefravær end på andre arbejdspladser.

Undersøgelserne har vist, at glæden ved at glæde og hjælpe andre er en væsentlig faktor for at kunne være lykkelig – altså vedvarende lykkelig. Sammen med aktiviteter og sociale relationer udgør denne glæde hele 40 procent af vore forudsætninger for at kunne være lykkelige. Indtægt og materielle goder udgør kun 10 procent og gener og opvækst 50 procent.

DAGENS CITAT

De sociale medier er en let adgang til at udtrykke sorg, men det er også en ret hurtig og billig omgang, fordi mediet ikke er velegnet til dybe kommunikationer
Michael Hviid Jacobsen, professor i sociologi ved Aalborg Universitet. I Kristeligt Dagblad

Snæversynethed på Staden står i vejen for ny cykelsti

CHRISTIANIA

FRANK JENSEN,
OVERBORGMESTER I KØBENHAVNS KOMMUNE (S)

I 1971 BRØD nogle unge hippier gennem plankeværket til Bådsmandsstræde Kaserne, rykkede ind i de forladte bygninger midt i København og dannede Christiania.

Nu kæmper christianitterne med næb og kløer for at forhindre københavnerne i at cykle gennem Christiania. Der er endda begået hærværk mod nogle af entreprenørens maskiner. Er Christiania virkelig ved at genopføre plankeværket – denne gang for at lukke resten af byen ude af Christiania?

Da christianitterne rev hegnet ned for fyrre år siden, var København en by, der i stigende grad blev indrettet på bilisternes præmisser. De sidste sporvogne blev kørt i remisen, mens der her på rådhuset var planer om at omdanne vejen langs Søerne til en firesporet motorvej.

Christiania blev bl.a. dannet, fordi mange drømte om en grønnere og mere menneskelig by. Det måske stærkeste symbol på et anderledes byliv blev christianiacyklen, som i den grad har erobret København. Udenlandske besøgende måber, når de ser helt almindelige københavnske børnefamilier, som lader bilen stå – eller vælger slet ikke at købe en bil – og i stedet fragter unger og indkøb af sted på hovedstadens cykelstier.

Og det er netop cykelstierne, der er nøglen til cykelsuccesen. For fortsat at forbedre forholdene for cyklisterne har et stort flertal i Borgerrepræsentationen besluttet, at der skal laves en cykelforbindelse fra de nye broer over havnen og kanalerne til Kløvermarken. 200-300 meter af denne cykelforbindelse skal gå gennem Christiania. Der skal ikke anlægges nogen ny sti – man kan sådan set cykle der i forvejen – men der skal anlægges to små broer og fjernes et skur, så man fra Amager kan cykle ind på Christiania, videre over den eksisterende bro og ud igen over en bro til Holmen.

Igennem flere år har vi forsøgt at finde en løsning sammen med Christiania. Vi har aktivt søgt at finde alternative linjeføringer, og vi har afsat midler til særligt tilpassede fartnedsættende foranstaltninger. Men det er ikke lykkedes at få christianitterne til at komme med realistiske input til linjeføringen eller til, hvordan cykelstien på Christiania kan indrettes, så cyklisternes fart bliver sænket.

Christianiacyklens hjemland vil ikke finde løsninger. De vil bevare voldgraven om Christiania og forhindre, at en familie fra et af brokvartererne en sommerdag kan pakke cyklen og køre ud på Amager Fælled uden at skulle over Knippelsbro og gennem den stærkt trafikerede Torvegade.

Jeg synes ærlig talt, at christianitternes holdning er udtryk for en snæversynet egoisme, jeg ikke troede fandtes på Christiania.

Tusindvis af byens børnefamilier bor direkte ud til stærkt trafikerede veje. For dem er det en helt eksotisk tanke at lade deres mindreårige børn færdes frit lige uden for hoveddøren. Her er det ikke christianiacykler eller midaldrende mænd i cykelshorts, man skal tage sig i agt for, men lastvognstog og busser, der buldrer forbi med 60 km/t.

Det er mange københavneres virkelighed. Alligevel reagerer christianitterne med indigneret forargelse, når et par hundrede meter af deres stier skal lægge grus til lidt flere cykler – og det er grus, vi taler om, for der skal ikke asfalteres en eneste kvadratmeter.

Jeg vil kraftigt opfordre alle på Christiania til, at man lader de mennesker, der skal anlægge cykelstien, arbejde i fred

Cykelstien skulle egentlig have været færdig her til sommer. Det er den ikke, fordi entreprenøren ikke ønsker at udføre arbejdet under de nuværende forhold. Nu skal forvaltningen finde en ny entreprenør, der muligvis må arbejde under politibeskyttelse. Det er trist, men det er tilsyneladende eneste vej frem. Jeg vil kraftigt opfordre alle på Christiania til, at man lader de mennesker, der skal anlægge cykelstien, arbejde i fred.

Det er de færreste københavnere, som vil undvære Christiania. Det er en anderledes, kreativ, underlig og farverig del af København. Men det *er* en del af København. Christiania kan ikke isolere sig og vende byen og københavnerne ryggen.

Nu må kirkens folk slå i bordet

CHIKANE

BJARNE ØSTERGAARD,
FORMAND FOR MENIGHEDSRÅDET I ALS SOGN

SOM KRISTEN, som samfundsborger, som et menneske, der håber, at næstekærlighed kommer øverst på verdens-agendaen, som bøsse og som menighedsrådsformand kan jeg ikke stiltiende holde ud, at ministre, politikere, biskopper, ja, hele den politiske og klerikale 'overklasse' vælger at indtage rollen: Ikke se, ikke høre, ikke tale.

Det kan ikke være disse personer ubekendt, at homoseksuelle og andre mindretal forfølges, chikaneres og myrdes på grund af deres seksualitet.

Sådan er forholdene i mange lande – for tiden med fokus på Afrika og Rusland. Man skal være ualmindelig tonedøv og meget ukristen, hvis man ikke tager afstand fra denne forfølgelse.

Kristne menigheder i disse lande accepterer indførelsen af lovgivning, der legaliserer denne umenneskelige behandling af 'næsten'.

Kristne menigheder samarbejder med diktaturer og regimer i Afrika, der uden blusel tilsidesætter al anstændighed og medmenneskelighed.

Jeg opfordrer på det kraftigste folkekirken til at melde klart ud, hvor 'skabet skal stå', og afbryde samarbejde med stater og kristne menigheder, der tilsidesætter menneskerettigheder.

JEG MINDES IKKE at have hørt så meget som to sammenhængende ord fra kirkeministeren eller biskopperne om disse utålelige forhold. Har de ikke en holdning, og er det ikke på tide, at vi almindelige folkekirkemedlemmer får mulighed for at vide, hvor 'parnasset' befinder sig?

Da jeg fra mit arbejde som formand for et menighedsråd ved, at folkekirken ikke 'rider den dag, den sadler', ville en hurtig stillingtagen fra minister og biskopper i denne sag være velkommen. Det kan vel ikke være så svært at blive enige om, at forfølgelse, chikane og drab på medmennesker er forkasteligt.

Samtidig kunne dette 'kollegium' beslutte at fyre alle de folkekirkepræster, der nægter at vie homoseksuelle par. I 2012 vedtog et stort flertal i Folketinget lovforslag om vielser af homoseksuelle.

Loven havde dog en stor fejl: Den gav den enkelte folkekirkepræst ret til at nægte at vie homoseksuelle. Det er uholdbart. Denne rettighed bør snarest fjernes fra lovgivningen.

... Forældreansvarsloven nedbryder børn

det ikke hensigtsmæssigt ensidigt at fokusere på en blodbåndstankegang, som er essensen i forældreansvarsloven. Der er statistisk belæg for at antage, at mange familier i dag i stedet bindes sammen via sociale relationer. Tænk også bare på adoptionsfamilier.

Myte 3: Barnet har glæde af at have kontakt og samvær med en forælder, uanset om forælderen har psykiske problemer, misbrugsproblemer eller grænseoverskridende adfærd.

Fakta: Barnets trivsel vil blive truet af, at dets naturlige loyalitet bliver belastet. Barnet kommer på 'overarbejde' i forhold til at beskytte og hjælpe den belastede forælder og bliver de voksnes støttestok.

Myte 4: Barnet tager ikke skade af, at den ene forælder er voldelig over for den anden forælder.

Fakta: Omfattende forskning viser, at barnet bliver skadet af den ene forælders vold mod den anden.

Myte 5: Det er let for et barn at have to hjem (7/7-ordninger og 9/5-ordninger)

Fakta: Mange børn stresses de facto af at bo flere steder, og når de selv kan vælge, skifter de pendulfarten mellem to hjem ud med en fast base.

Myte 6: Forældreansvarsloven er progressiv og nytænkende.

Fakta: Loven er reaktionær og stavnsbinder forældrene. Reelt bliver forældrene forhindret i at gå fra hinanden på grund af loven.

Myte 7: Forældreansvarsloven beskytter børnene.

Fakta: Navnlig helt små børn er prisgivet, hvis en pædofil eller voldelig forælder tildeles samvær. Det lille barn kan ikke fortælle om overgrebene.

Loven er reaktionær og stavnsbinder forældrene. Reelt bliver forældrene forhindret i at gå fra hinanden på grund af loven

Den forælder, som vil beskytte barnet, mistænkeliggøres og stemples som chikanerende. Selv når der foreligger beviser for overgreb, skal den beskyttende forælder samarbejde om samvær. Hvis forælderen ikke samarbejder, kan fogedretten hente barnet med magt, og den overgribende forælder kan anlægge sag om overførsel af forældremyndigheden til sig. I stedet for beskyttelse af barnet bliver resultatet et overgreb på såvel barnet som den forælder, der tvinges til at udlevere barnet.

Myte 8: Forældreansvarsloven sparer staten for penge, og der bliver færre sager, da loven er konfliktdæmpende.

Fakta: Sagsantallet er steget eksplosivt med store udgifter til følge. Det gælder både retssager om forældremyndighed og bopæl, fogedsager og samværssager. Sager, der ofte er så belastende for de involverede, at de fører til sygemelding på grund af stress en yderligere økonomisk udgift. Der foretages langt flere børnesagkyndige undersøgelser end tidligere med udgifter til følge. Der er også flere forældre, som beder kommunerne om undersøgelse af barnets situation grundet bekymring – såkaldte paragraf 50-undersøgelser, hvor der laves en socialfaglig vurdering.

Undersøgelserne belaster barnet, den primære omsorgsgiver og kommunekasserne. I forhold til tidligere er der også langt flere professionelle i civilsamfundet, der inddrages i udfærdigelse af erklæringer til brug for den juridiske sagsbehandling: Lærere, pædagoger, dagplejere, læger, præster, privatpraktiserende psykologer, socialrådgivere, PPR-rådgivninger, behandlingssteder samt personalet i skolefritidsordninger og sportstrænere. Disse personer er ikke altid klar over den betydning, deres udtalelser kan få for barnets videre skæbne. Den tid, der anvendes til udformning af erklæringer, belaster økonomisk og tager tid fra andre opgaver.

Myte 9: De børnesagkyndige undersøgelser er troværdige og kan uden videre anvendes som grundlag for sagernes afgørelse.

Fakta: Det fremgår af Psykolognævnets afgørelser, at hen ved halvdelen af de undersøgelser, der klages over, er behæftet med fejl. Psykologerne får en (alvorlig) påtale. Som det er nu, får fejlene os bekendt ingen konsekvens for psykologerne, og sagerne bliver ikke genoptaget.

Myte 10: Når børn udtaler sig til en sagkyndig, kan deres udtalelser anvendes umiddelbart i sagerne.

Fakta: De fleste børn er yderst loyale, hvilket betyder, at de sætter sig selv på overarbejde i forhold til forældrene. Børn taler fra et børneperspektiv og kan ikke altid overskue konsekvenserne af deres ønsker.

Myte 11: Forældreansvarsloven er nænsom og tager vare på både børn og forældre.

Fakta: Loven bygger på idealer og bliver totalitær med dens indbyggede tvangselementer i form af krav til samarbejde om barnet uanset omstændighederne. Tilgængelig viden om børn i forskellige aldre tages ikke i betragtning.

Myte 12: Mor og far har samme betydning for barnet og kan erstatte hinanden.

Fakta: Biologien har betydning, og en mors forhold til sin baby er forskelligt fra en fars. Moderen har i langt de fleste tilfælde en tæt tilknytning til det lille barn, i og med det har ligget i hendes krop i ni måneder. Denne dynamik tager loven ikke i tilstrækkelig grad højde for.

Myte 13: Det er godt for børn at give sin mening til kende i sagerne.

Fakta: Som det foregår i dag, inddrages børnene på en overfladisk og lemfældig måde. Det fremgår tydeligt af den officielle evaluering, der blev foretaget op til revisionen af loven. Der gives ofte kun en time til børnesamtale, og der finder sjældent opfølgning sted. Børnene svigtes derved.

Myte 14: Sagerne behandles forsvarligt.

Fakta: Den gældende lov har mest fokus på forældrene, der skal samarbejde med henblik på, at barnet skal have kontakt med begge forældre. Hvad angår barnets tryghed og beskyttelse, er der ikke retssikkerhed på området: Samværssager behandles kun administrativt i Statsforvaltningen, hvilket betyder, at det ikke er en uvildig dommer, der træffer afgørelsen i den konkrete sag. Dertil kommer, at der ikke i alle samværssager gives mulighed for uvildig partsrådgivning. Hvis der er mistanke om overgreb mod barnet fra den ene forælders side, er beviskravene sat urealistisk højt og uden fokus på barnets beskyttelse og udvikling. Forskningsbaseret viden om vold ses ikke reflekteret i loven.

Barnets perspektiv skal stå i centrum med fokus på ro og stabilitet i barnets liv

SÅDAN KAN en ny struktur for området se ud:

Formålet skal være *at hjælpe de forældre, der ikke kan forlade hinanden uden at komme i konflikt.* Ved opstart af konflikt skal samfundet yde en vifte af frivillige løsningsmuligheder i form af anonym og vederlagsfri konfliktmægling, børnesagkyndig rådgivning, parterapi og kursus i forældreskab. Opnås der ikke hurtigt enighed om samarbejde, skal en retlig konflikthåndtering iværksættes. Barnets perspektiv skal stå i centrum med fokus på ro og stabilitet i barnets liv.

DEN FØLGENDE skitse tager afsæt i barnet:

Hvis retlig konflikthåndtering iværksættes i perioden, hvor barnet er 0-3 år, skal barnet som udgangspunkt være i moderens varetægt. Kropsforholdet og det særlige tidlige bånd mellem mor og barn danner fundamentet for barnets identitetsdannelse, og barnet og moderen skal derfor skærmes mod konflikt.

Hvis barnet er over 3 år, skal der gives tilbud om rådgivning og mægling/mediation. Tilbuddet skal gives, straks efter at der er rettet henvendelse om problemer, og skal være gået i gang inden for 2 uger.

Hvis der indgives anmodning om, at der skal føres sag om forældremyndighedens placering, skal det gøres klart for forældrene, at dom kun kan afsiges således, at der efterfølgende er én, som kan have forældremyndigheden.

Ifald en retssag indledes, må sagen oplyses grundigt. Der vil skulle ske en gennemgang af barnets livshistorie, hvor der bl.a. ses på, hvem der har været mest til stede i barnets liv, og til hvem barnet har den tætteste kontakt. Hvis der er tale om vold, overgreb eller seksuel krænkelse mod den ene forælder eller barnet, afskærer dette krænkeren fra at få tillagt forældremyndigheden. Dette signalerer nultolerance i forhold til vold, hvilket stemmer overens med den netop i kraft-trådte Istanbulkonvention.

Retssager om forældremyndighed skal afgøres, inden for 3 måneder efter at anmodningen er indgivet til retten. Barnet skal belastes mindst muligt, have mulighed for støtte og for at give sin mening til kende i det omfang, det er forsvarligt at inddrage barnet. Dette skal vurderes konkret fra sag til sag.

Det er op til forælderen med eneforældremyndighed at vurdere, om der skal være samvær – og i givet fald hvor meget.

Er der eneforældremyndighed, bidrager den anden forælder *ikke* til forsørgelsen af barnet.

VI TROR IKKE, konsekvenserne af forældreansvarslovens ideologi endnu er blevet alment kendt i befolkningen. Når det sker, forudser vi, at børnetallet vil falde på grund af tilvalg af et barnløst liv eller måske et barn skabt via sæddonor. Det må være en del af kvinders risikoafvejning.

PIA DELEURAN
LONE NØRGAARD